

Съ презрителна надменность, Оберто Биандрате отказа, като го посъветва да се не мѣси повече въ работитѣ на ломбардитѣ.

Тогава затаената умраза избухна като пожаръ.

Херве дьо Ронсоа хвърли ржавицата си въ лицето на Биандрате съ вика:

— Убиець!

На следния день, въ ранна утринь, младиятъ рицарь падна въ смъртенъ двубой подъ меча на дръзкия монфератець.

За последенъ пѣтъ тръгна императоръ Анри на пѣтъ. Бездушень и успокоень.

Най-сетне той можеше да си почине отъ безкрайнитѣ походи и грижи, които бѣха изпълнили съ тъмна върволица цѣлия му животъ.

И съ всѣка стѣпка, която отдалечаваше мрачното шествие отъ града на Тесалоника, неукрепналото царство на латинитѣ се разклащаше изъ основи, рушейки съ страшень трохотъ усилията на толкова пожертвувани сили, младостъ, животъ . . .

Така преди десетъ години войскитѣ на Калояна бѣха върнали отъ Тесалоника, съ потъмнѣли и опустошени души, осоленото тѣло на своя царъ.

Бѣше 11 юний отъ 1216 лѣто.

32.

До есенъта на 1217 година цѣла Мизия бѣ вече въ ржцетѣ на Иоанъ Асенъ.

Презъ кждето минѣше законниятъ наследникъ, всички възстанали области се присъединяваха къмъ него, всички властели се явяваха начело съ опълченията си, да подкрепятъ победоноснитѣ войски. Богомили и православно, унияти, кумани, себри, парици и отроци, всички напускаха ниви, жрѣнки, катуни и стаси, грабваха лѣкове и колчани, копия и мечове и се смѣсваха съ Асеновитѣ люде.

Затворень като ястребъ въ гиѣздото си, претѣлкальстениитѣ на Търновъ съ скжпо платени наемници, узурпаторѣтъ виждаше какъ всѣки день все повече се стѣга